

»Ha, ha, ha«, so se ji rogale rastline, ptički se še ženili niso, pa bi že pela kukavica!«

»Čebele še spe, metuljčki še dremljejo, medvedje se šele budijo! Kar potrpi!«

»Saj bom!« je dahnila kukavičja lučca in zadremala poleg prijateljice kislice, s katero sta se zmenili za skupno pot.

Marica je šla s škrtati spremljevalci mimo starih korenin in drejmajočih rož. Tu so še spali veliki zvončki pa velika marjetica pa dehteče šmarnice pa dvolistne senčnice pa različne vrste pisanih kukavic z zvitimi vratovi in bledorumene perunike, divje lilije, belo ptičje mleko, zaspančki, divji rožmarin, mlečki, grašice, detelje, petoprstniki, penuše, kosmatinci, zlatice, kalužnice, klinčki...

Največ dela so imeli škratje z odrevenelimi močnimi koreninami dreves, nikoli jim ni bilo dovolj vlage, nikoli dovolj hrane. Grabežljivo so segale naokolo in posrkavale snovi manjšim rastlinam.

Mahoma je začula Marica glasen krik: »Joj, jojmene! Joj, rešite me!« Ko se je prestrašeno obrnila, je videla dolgo močno korenino bukve, kako se je otresala neke čudne rastline. »Jojmene, pomagajte! Lusnec se je zajedel v mojo korenino, pa mi vrta in vrta po telesu Joj, ojoj, pomagajte! Ves sok mi bo izpil, jaz pa ne bom mogla ozelejeti.« Škratje so hoteli izrvati nadležno korenino. Toda vse je bilo zaman, tako globoko je lusnec pognal svoje korenine v bukev in srkal sok za svoje bledorumene luske in rožaste lističe. Ni bilo pomoči. Še dolgo so slišali obupno ihtenje bukve. —

Marica je videla še veliko korenin in spečih rož, ki so zavijale glavice v lističe in gomolje.

Kar nenadoma se je zasvetilo pred deklico in zapazila je, da stoji s škrtati tik pred izhodom. Razveselila se je blagodejnega solnca, še enkrat pogledala svoje spremljevalce, da bi se jim zahvalila, pa so bili zopet trde, mirne, grčave korenine, ki so topo štrlele iz votline.

Marica je tekla domov in pravila vsem ljudem, da je pomlad že pred vrati — naj se je vesele srečni zemljani, ki jo dožive!

Pozdrav Ptuju.

*Pozdravljen, samotni stolp
sredi mesta;
pozdravljene, ve bele hiše!
In Drava, ki zrcališ v kalnih
vodah toliko čiste večerne lepote!*

*Kot otrok sem upiral vate
svoje zvedave oči,*

*kot mladenič sem živel
v tvoji sredi.
In danes, ko prihajam
po dolgih dneh, srečen sem.
Tvoje obličje se ni premenilo,
toda
življenje je šlo mimo mene.
Pozdravljen fisočkrat!*

Lado Jerše.